

інноваціях. Проектне управління є найзручнішим механізмом для впровадження інновацій в країні.

Список літератури:

1. Паула Мартин. Управление проектами. К.: Изд-во: КПК «Системы», 2005. – 173 с.
2. Проектний аналіз. В.С. Рижиков, М.М. Яковенко, О.В. Латишева, Ю.В. Дегтярьова, А.Л. Щелокова, О.О. К.: Центр учбової літератури, 2007. – 384 с.
3. Олексенко Р.І. (2017). Особливості формування світоглядних цінностей креативних підприємців в умовах глобальних викликів та трендів розвитку сучасного світу. Мелітополь: ФОП Однорог Т.В. 228 s. ISBN 978-617-7566-09-9.
4. Тернер Дж. Р. Руководство по проектно-ориентированому управлению К.: Изд-во: Гребенников Бизнес Букс, 2007. – 552 с.
5. Шаров В.В. к. економ. наук «Кастомізація як напрям підвищення ефективності маркетингової діяльності підприємства». Режим доступу: <http://global-national.in.ua/archive/11-2016/116.pdf>.

УДК 35.082

УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТНИМИ СИТУАЦІЯМИ В ПУБЛІЧНИХ

Вороніна Ю.Є.

к.н.держ.упр., ст.викладач кафедри публічного управління, адміністрування та права Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Однією з важливих рис організаційного процесу є конфліктна взаємодія, від якої значною мірою залежать особливості «мікроклімату» та розвитку будь-якого колективу. Відомо ж, що конфлікт є складною багаторівневою системою взаємодій, яка базується на певних суперечностях індивідів чи груп, що здійснюють різні рольові функції. Це повною мірою стосується і колективу публічної служби, якому властива складна сукупність конфліктних взаємодій різноманітного спрямування (горизонтальні, вертикальні, комбіновані тощо). [1, с. 192].

Конфлікт діагностується в структурному та функціональному відношеннях, в ситуаційному та позиційному аспектах, в якості статичного стану та динамічного процесу. І все це має пряме відношення до спонукання та розв'язання організаційних конфліктів. [2, с. 799].

Сучасне українське державотворення супроводжується виникненням конфліктних ситуацій між гілками влади, різними політичними силами та

громадськістю, окремими політичними лідерами та суспільством, місцевою та центральною владою, між владою та народом. Безконфліктне державне управління неможливе, тому необхідність попередження і запобігання розвитку деструктивних конфліктів, які в більшості носять суб'єктивний характер, і вирішення в конструктивний спосіб об'єктивних протиріччя публічного управління, потребує наукового осмислення та розробки відповідних механізмів, які б дали можливість діагностувати їх на найбільш ранній стадії. [4, с. 28].

Основними видами організаційних (адміністративних) конфліктів є: міжособистісні (вертикальні чи горизонтальні); міжгрупові (між структурними підрозділами, групами співробітників в одному підрозділі, керівництвом організації та персоналом, адміністрацією та профспілкою) та складні конфлікти за критерієм «особистість»-«група» (між керівником і колективом, між рядовим співробітником та колективом). До вже традиційних конфліктогенних напрямків в організації додаються і конфлікти за параметрами індивідуалізм/колективізм, дистанціювання від влади та наближення до влади, тяжіння до невизначеності чи уникнення невизначеності тощо. Не випадково Л. Крісберг визначає конфлікти як «складне явище, що включає безліч спірних питань і сторін, і кожна сторона водночас залучена також у безліч конфліктів» [3, с. 27-28].

Управління організаційними конфліктами відзначається гармонійною сукупністю методів та підходів, а також особливостями їхнього забезпечення та реалізації. Найперше, за нашою оцінкою, слід приділити належну увагу соціокультурному, соціокомунікативному, ціннісно-орієнтаційному, правовому, організаційному та інноваційному механізмам.

Отже, управління організаційними конфліктами за допомогою механізмів відзначається низкою позитивних якостей.[5] Це, зокрема, чітке розуміння проблеми, яка потребує реагування, а також визначення шляхів та засобів розв'язання конфліктної ситуації. Управління конфліктною взаємодією першочергово має здійснюватися за допомогою соціокультурного, соціокомунікативного, ціннісно-орієнтаційного, правового, організаційного та інноваційного механізмів. На зазначеній основі виявляється органічний взаємозв'язок окремих конфліктологічних домінант, а також з'ясовується сукупність управлінських дій щодо впливу на процес протікання та розв'язання конфлікту.

Список літератури:

1. Дорохова А. В. Разрешение конфликтов : учеб.пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений / А. В. Дорохова, Л. И. Игумнова, Т. И. Привалихина. - М.: Издательский центр «Академия», 2008. - 192 с.
2. Лукин Ю. Ф. Конфликтология: управление конфликтами: МанадешейогШесопсісів: учеб. для вузов / Ю. Ф. Лукин. - М. : Академический Проект; Гаудеамус, 2007. - 799 с. (Оаііёашів; Фундаментальный учебник).

3. Крисберг Л. Мир-созидание, миро-сохранение и разрешение конфликтов / Л. Крисберг // Социс. - 1990. - № 11. - С. 27-28.

4. Дудченко В. С. Онтосинтез конфликта (к методологии исследования) / В. С. Дудченко // Социс. - 1996. - № 10. - С. 53-58.

5. Вороніна Ю. Є. Механізми управління конфліктами у сфері публічних відносин / Ю. Є. Вороніна // Молодий вчений: науковий збірник. - 2018.-Вип. 12 (64)-С.168- 172.

УДК 351.851

ДО ПИТАННЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ КОНФЛІКТІВ В ІНСТИТУТАХ ВЛАДИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Гайдученко С.О.

доктор наук державного управління професор кафедри менеджменту і адміністрування Харківського національного університету міського господарства імені О.М. Бекетова м. Харків

Підгорнова Д.Ф.

студент магістратури Харківського національного університету міського господарства імені О.М. Бекетова м. Харків

Природна сутність соціальної активності людей взагалі, та політичної зокрема, передбачає у першу чергу досягнення власних цілей через обмеження інтересів інших учасників соціальної взаємодії. Це нерідко призводить до конфліктів між ними, які негативно впливають на внутрішнє та зовнішнє соціально-політичне середовища, тому потребують подолання конфліктної ситуації. Особливої уваги держави у нашому сьогоденні потребують політичні конфлікти, які залежать від цільових, структурно-функціональних, ресурсних та інших можливостей соціальних суб'єктів, що вибирають конкурентну боротьбу для досягнення власних цілей.

Історичним здобутком України є внутрішньодержавна політична арена для боротьби за владні повноваження, а також зовнішньополітичне середовище як джерело політичних конфліктів, що підживлюється чинниками глобалізації та стрімкою трансформацією світової спільноти у нову цивілізацію. Саме такі об'єктивні чинники розвитку складних соціальних систем зумовлюють конкурентну боротьбу між державами, окремими політичними партіями та соціальними угрупованнями (наприклад, емігрантами та етнічним населенням) за посилення своїх міжнародних позицій у досягненні різних цілей. Мають місце на міжнародній політичній арені і суб'єктивні чинники, зумовлені психологічними характеристиками політичних лідерів. Дуже небезпечно, якщо такого роду політичні конфлікти переходять межі міжнародного права або здорового глузду та вступають у